

stod foran den skrækkelige Glaskiste og mødte Synet af Vennens sortblaa Lig, fløj hun op i hysterisk Krampe-latter og faldt derpaa besvimet om i Betjentens Arme.

Siden havde hun og tykke Møller drevet planløst omkring og strammet sig op med Kradserie af forskellig Slags, indtil de nu var havnet her paa et Sted, de ikke kendte, og hvor de kun blev siddende af Mangel paa Energi til at rejse sig og af Frygt for Mørket udenfor.

Foran Susse laa Dagens Nummer af „Femte Juni“, som hun længe havde stirret ned i uden at læse. Men paa een Gang vaagnede hun. Hun havde opdaget et Portræt af Mads Vestrup i Bladet.

„Du!“ sagde hun og stødte til sin Ven med Haanden. „Ham der! Det er jo Præsten, vi traf hos Jørgen Berg, kan du huske?“

Frants Møller, der sad paa den anden Side af Bordet med fremstrakte Ben og Hænderne i Bukselommerne, kastede over Skulderen et sløvt Blik ned i Avisen.

„Naa — ham! Ja, han holder Foredrag iaften henne i Elysium.“

„Iaften? Hør, der maa vi da hen! Vi har jo ogsaa lovet det. Og det kan da altid være ligesaa underholdende som at sidde her og hænge.“

De kævledes en Tid om det. Frants Møller havde ingen Lyst. Resultatet blev dog, at de gik derhen. Ude paa den mørke Gade tog Susse Vennen under Armen og trykkede sig ind til ham under en saa voldsom Skudren, at hendes Tænder klappede.